

Her have vi en Regel giben i Straffeloven, som viser, at Embedsmænd skulle betragtes anderledes end alle Andre med Hensyn til Afgangen til at kunne faae deres Straffeskylb forældet, og det er en hensigtsmæssig, en i alle Henseender velgrundet Bestemmelse. Jeg vil dog endnu, før jeg slutter, rette det Spørgsmaal til det høie Thing: Skal den Dommer, som efter Straffelovens § 120 kan straffes med Forbedringshuusarbejde, fordi han i sin Dommervirksomhed har modtaget Bestikkelse, eller den Dommer, som efter Straffelovens § 123 kan straffes med indtil 10 Aars Straf- arbejde, fordi han forsættelig har gjort sig skyldig i Uretfærdighed som Dommer, ved denne Lov kunne aabnes Afgang til — hvorledes han saa end siden den Tid har levet — at faae Agtelsesopreisning?

Madjen: Måttet allerede flere foregaaende

Talere have omtalt Lovens § 2, saa er der dog endnu eet Punkt i denne Paragraph, som jeg kunde ønske at bringe under Omtale. Jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) i, at det maa være henlagt til Regjeringen at give Agtelsesopreisning; men naar det er henlagt til Regjeringen, saa lægger jeg ogsaa meget mere Vægt paa de Attester, hvorefter Regjeringen skal bedømme, om Agtelsesopreisning kan tilstaaes Vedkommende eller ikke. Man seer af § 2, at der for det Første fordrer Attester fra boscatte, paalidelige Mænd om, at Vedkommende har ført et plekfrat Liv i saa og saa mange Aar. Jeg skal dertil bemærke, at det forekommer mig, at det ikke er saa vanskeligt for en Mand at staae Attester fra tvende boscatte Mænd om, at han har ført en saadan Vandel, som der fordrer, men hvad der forekommer mig at være vanskeligt, er, for den høitæredede Justitsminister at bedømme, om disse Mænd ogsaa ere paalidelige, og det forekommer mig, at en Undersøgelse i den Henseende fra Justitsministeriets Side ikke vil være saa behagelig. Jeg troer, at den høitæredede

Justitsminister ogsaa selv har haadt en Følelse deraf, idet der er tilføjet i Loven, at de Paagjældende „saavidt muligt“ skulle staae Attest fra vedkommende Øvrighed og Communalbestyrelse. Denne sidste Bestemmelse stærker den første Bestemmelse i betydelig Grad; men disse Ord „saavidt muligt“ forekomme mig dog at være temmelig svæbende, saa at de ikke bør staae i en Lov. Jeg lægger mere Vægt paa de Attester, der komme fra vedkommende Øvrighed og Communalbestyrelse, end paa de Mænds Attester, som omtales i samme Paragraph, og derfor forekommer det mig, at disse Ord „saavidt muligt“ staae saa svæbende, at man nok kunde ønske dem fjernede. Det kan jo vel tænkes, at Een, som vil søge Agtelsesopreisning, ikke har opholdt sig saalænge paa eet Sted, at han vil kunne erhverve sig en Attest fra vedkommende Øvrighed og Communalbestyrelse, men at de ville søge at undgaae at give ham denne Attest, især naar det staaer skrevet i Loven, at det kun er „saavidt muligt.“ Det forekommer mig, at saavel vedkommende Øvrighed som Communalbestyrelse ikke maatte kunne nægte at give Attest, idet de, i Tilfælde af, at den Paagjældende har opholdt sig saa kort paa vedkommende Sted, at de vanskeligt kunne give nogen udførlig Attest, dog kunne attestere, hvorkænge han har opholdt sig der. I dette Tilfælde vilde det ogsaa være endnu vanskeliggere at bygge paa disse boscatte paalidelige Mænds Vidnesbyrd. Derfor vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, om det ikke bør forandres saaledes, at ingen Øvrighed eller Communalbestyrelse maa kunne nægte at give de forlangte Attester, naar Justitsministeren fordrer dem.

Udler: Inden jeg gaaer over til at berøre det Punkt, jeg særlig vil omtale, skal jeg ligesom alle de foregaaende Talere udtale, at det har glædet mig overordentlig meget at se dette Lovudkast forelagt. Men jeg troer dog, at det allerede har vist sig af de Enteltheder, der ere fremdragne, hvor vanskeligt det er at